

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Oratio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

Domini illorum infinitam multitudinem crucis suæ gladio trucidavit; & sic Rex Sarracenorum cum paucis in fugam conversus fuit. Sui autem impetus nostros interim sustinebant, sed statim post maximam stragem suorum reliqui in fugam conversi sunt. Nos autem insequentes eos usque ad noctem, plures tamen insequendo interfecimus quam in bello; & sic bellum Domini à solo Domino & per solum Dominum est feliciter consummatum. Deo autem honor & gloria, qui cruci suæ dedit victoriam per Iesum Christum Dominum nostrum. Fuerunt autem milites Sarraceni, ut postea vera relatione didicimus à quibusdam domesticis Regis Sarracenorum, quos captivos cepimus, clxxxv. milia, perditum verò non erat numerus. Occubuerunt autem in bello ex parte sua centum milia armatorum & amplius secundum æstimationem Sarracenorum quos postea cepimus. De exercitu autem Domini, quod non sine grandi gratiarum actione recitandum est, & quod incredibile est, nisi quia miraculum est, vix viginti quinque Christiani aut triginta de toto nostro exercitu occubuerunt. O quanta lætitia! O quot gratiarum actiones! nisi de hoc dolendum sit quòd tam pauci martyres de tanto exercitu ad Christum martyrio pervenerunt. Ut autem magna eorum multitudo credatur, cum exercitus noster in castris eorù post bellum per bidduum fecerit morà, ad omnia incendia quæ necessaria erant in coquendis cibis & pane & aliis non composuerunt aliqua ligna nisi de sagittis & lanceis eorum quæ remanserant, & vix potuerunt comburere medietatem. Cùmque dicti exercitus propter longam moram factam in locis heremis & incultis deficeret in victualibus & aliis, ibidem tantam invenerunt tam ciborum quam armorum necnon etiam dextrariorum & aliorum jumentorum copiam quòd accipientes ad suam unusquisque de iis omnibus voluntatem, plus ibi dimiserunt ex magna abundantia quam ceperunt. Tertio autem die procedentes venimus ad quædam castra eorum, scilicet Bilche, Baños, Tolosa, quæ incontinenti cepimus. Tandem pervenimus ad duas civitates, quarum altera dicitur Biacia, altera Vbeda; quibus non erant majores citra mare præter Cordubam & Hispalem; quarum alteram, scilicet Biaciam, destructam invenimus; ad alteram verò, scilicet Vbedam, quia situloci & artificio fortissima erat, confugerat multitudo hominum infinita ex omnibus villis adjacentibus. Cùm enim villa illa nunquam ab Imperatore vel ab aliquo Regum Hispaniæ expugnata sciretur vel subjugata, in eadem posse salvam sua corpora se credebant. Sed & hanc in brevi divina gratia faciente cepimus & funditus destruximus, quia non possemus habere tantam multitudinem gentium quæ ad illas populandas sufficere possent. & bene perierant ibi sexaginta milia Sarracenorum; quorum quosdam interfecimus, quosdam captivos duximus ad servitium Christianorum & monasteriorum quæ sunt in marchia reparanda. Hæc igitur, sanctissime Pater, vobis scribenda decrevimus, pro auxilio toti Christianitati impero gratias quas possumus exhibentes, & humiliter supplicantes ut vos, quem Dominus ad summi sacerdotij gradum elegit, ei cum sacrificio laudis pro salute populi inmolatis vitulos laborum.

Roder. Tolce
ibid. c. 11.

O R A T I O.

Omnipotens & misericors Deus, qui superbia resistis, humilibus autem das gratiam, digna tibi laudem præconia & detotas gratiarum referimus actiones quòd antiqua innovando miracula gloriosam tribuisti victoriam de perfidis gentibus populo Christiano, te suppliciter exorantes ut quod mirabiliter incepisti, misericorditer prosequere ad laudem & gloriam nominis tui sancti, quod super nos famulos tuos fideliter invocatur. Per Dominum nostrum &c.

ILLVSTRI REGI CASTELLÆ.

Proceptor in se sperantium Deus, sine quo nihil est validum, nihil firmum, multiplicans misericordiam suam super te ac populum Christianum, & effundens iram suam in gentes quæ Dominum non noverunt & in regna quæ non invocaverunt sanctissimum nomen ejus, juxta quod dudum fuerat spiritu sancto prædictum, irrisit gentes quæ temerè fremuerant contra eum, & subannavit populos inania meditados, humiliando arrogantiam sortium, & infidelium superbiam quiescere faciendo; qui sperantes in equis, quia multi sunt, & equitibus, quia prævalidi nimis, super sanctum Israël non fuere confisi, & Dominum exquirere contempserunt; quinimmo Deo vivo & vero ausi sunt exprobrare, exaltantes contra eum tumidè vocem suam & suorum levantes altitudinem oculorum. Benedictus autem Deus, qui posuit in eorum naribus circumum & in labiis suis firmum, dans eis secundum opera eorumdem, & ipsis retribuens secundum suorum nequitiam studiorum; ut cognoscat Moyses quoniam major est ejus indignatio & superbia quam fortitudo & virtus, & sperent in Domino cuncti qui diligunt nomen ejus, videntes quòd in sua sperantes misericordia non relinquit, sed propè est omnibus ipsum in veritate vocantibus, dans lapsis fortitudinem, & robur multiplicans; ut jam non dubitent verum esse quod legitur, quoniam qui sperant in Domino habebunt fortitudinem, current & non laborabunt, ambulabunt & non deficient: quia Dominus virtutem populo suo dabit. Nos autem per tuæ serenitatis litteras plenè intellecto qualiter is qui docet manus suorum ad prælium & digitos eorum ad bellum, instauratis veteris testamenti miraculis, in tanto & tam horribili prælio salvum fecit populum humilem, & humiliavit oculos superborum, exultavimus Domino adjutori nostro, & ei quantum sua donavit gratia jubilantes, gavisè fuimus gaudio magno valde